

operacije, tj. da li se radi o utovaru ili ne. Osim toga štetnik je radnik lučkog poduzeća, pa sve to ukazuje da se radi o sporu opće sudske nadležnosti.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

U smislu odredaba čl.455, stav.2. Zpp, privredni sudovi su nadležni da sude u svim sporovima koji se tiču brodova i plovidbe na moru, i u sporovima na koje se primjenjuje pomorsko pravo, osim sporova u prijevozu putnika.

U predmetnom sporu, kako je to pravilno ocijenio prvostepeni sud, radi se o tužbenom zahtjevu - radnika poduzeća Luke i skladišta - koji je usmijeren za naknadu šteće zbog tjelesne povrede, koja je nanesena tužitelju zbog neispravnosti brodske dizalice broda "Indian Renown" koji je vlasništvo tuženoga. Ovaj tužiteljev zahtjev odnosi se dakle na brod čije naprave odnosno dizalice nisu bile ispravne i u skladu s odredbama Pravilnika o zaštiti na radu s urednjajima za ukrcavanje ili iskrcavanje tereta na pomorskim brodovima i plovilima unutrašnje plovidbe (Sl.l.SFRJ 32/66). Odnosni propis je tipičan propis pomorskog prava jer se odnosi na pomorske brodove, pa obzirom na to što se pitanje tužiteljeva zahtjeva, obzirom na ispravnost dizalice broda, ima prosudjivati po propisima odnosnog Pravilnika, očito je da se radi o sporu na koji se primjenjuju propisi pomorskog prava, pa je za takav spor u smislu cit. čl.Zppa nadležan privredni sud.

Isticanje žalitelja na stajalište Vrhovnog suda Jugoslavije ne može se prihvatiti, jer se odnosno stajalište odnosi na zahtjeve lučkih radnika za eventualne tjelesne povrede prilikom ukrcaja, a koje su povrede nastale neispravnošću lučkih naprava.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 6.XII 1968.

Vijeće: Zvone Rihtman, Gabro Badovinac, prof.dr Branko Jakaša

Prijevoz stvari morem - Stojnice i prekostojnice - Vremenska tablica - Vrijeme predaha - Izvanredne prekostojnice - Reversibilne stojnice - Promjena deviznog kursa - Podatke
koje sadrži vremenska tablica sud mora utvrditi na temelju kontradiktorne rasprave - Ako je ugovorenno da stojnice počinju teći slijedećeg radnog dana u 8 sati, ukoliko je pi-

smo spremnosti predano za vrijeme uredovnih sati prijašnjeg dana, stojnice počinju teći prema ovom ugovoru i ako je pismo spremnosti predano u 8 sati - Prema tome sud griješi ako u ovom slučaju ne prizna vrijeme predaha
- Stranka koja se poziva na običaj strane luke mora taj običaj i dokazati - Ukoliko običaj luke ne predviđaju izvanredne prekostojnice, na njih stranka nema prava ako nisu izričito ugovorene - Prema Zakonu o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova izvanredne prekostojnice teku i onda kad je krcatelj na jasan način pokazao namjeru da postavi teret pod brod - Ova namjera postoji i kad se teret krcu iz obalnog skladišta i bez posebnog postavljanja uz bok broda - Za pitanje koji će se mogući način računanja reversibilnih stojnica primijeniti odlučne su ugovorne klauzule stranaka - Ako je tužitelj svoj tužbeni zahtjev naznačio u dinarima, nema prava tužbeni zahtjev povisivati navodom da je u medjuvremenu došlo do promjene kursa valute u kojoj je bila ugovorena obveza

Medju strankama je došlo do spora zbog obračuna stojnica, prekostojnica i vanrednih prekostojnica u vezi s ugovorom o prijevozu robe morem tužiteljevim brodom "Gorenjska" iz Kosseira u Galac.

Ugovoreno je računanje stojnica na bazi od 500T dnevno pri ukrcaju, a 450T dnevno pri iskrcaju po pogodnom radnom danu; prekostojnice na bazi od Lstg 80.- po danu; ugovoren je reversibilitet stojnica.

Tužitelj smatra da ga klauzula o reversibilitetu ovlašćuje na obračun zbrajanjem svih za ukrcaj i iskrcaj utrošenih dana i odbijanjem od tako dobivenog zbroja onog broja dana koji je ugovorom predviđen za stojnice. Dobivenu razliku računa dijelom kao prekostojnice, a dijelom kao vanredne prekostojnice.

Tuženik smatra da treba izvršiti obračun utrošenog i dopuštenog vremena posebno za ukrcaj u Kosseiru a posebno za iskrcaj u Galacu, pa vrijeme uštedjeno od jedne operacije obračunati s vremenom utrošenim kod druge. Smatra takodje da tužitelj nema prava da mu računa vanredne prekostojnice, jer to nisu ugovorili. Prigovara i računanju dana koje je tužitelj uračunao u stojnice.

Razlika koja medju strankama nastaje primjenom različitih načina obračunavanja iznosila je prвobitno din. 12.329,82, pa je tužitelj ustao tužbom za isplatu toga iznosa. U toku parnice tužitelj je zbog promjene tečaja engleske funte, koja mu je služila kao obračunska valuta, povisio svoj zahtjev za vrijednost nastale tečajne razlike, tako da mu konačni zahtjev iznosi din. 20.549,70.

U parnici je prvostepeni sud prijašnjom presudom P 711/65-5 od 11.V 1965. usvojio dio tužbenog zahtjeva, navšavši da je tužitelj pravilno primijenio klauzulu reversibiliteata na račun stojnica, ali ga je odbio s dijelom zahtjeva za vanredne prekostojnice, jer nisu bile ugovorene.

Povodom žalbe obiju stranaka Viši sud je ukinuo pobijanu presudu, zauzevši stajalište da se klauzula o reversibilitetu ima primijeniti u skladu s ugovorenim odredbama, dakle na bazi obračuna vremena posebno za ukrcaj, a posebno za iskrcaj, te prebijanjem postignute uštede vremena kod iskrcaja s vremenom prekostojnica u koje je brod pao prilikom ukrcaja. Što se tiče vanrednih prekostojnica prvostepeni sud je upućen na pravilno tumačenje odgovarajućih odredbi Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova (čl.47, st.4,5 i 6, te čl.52) i na propis čl.132, st.3 istog zakona radi eventualne primjene prava ili običaja luke u kojoj je brod pao u onaj gubitak vremena, na temelju koje tužitelj smatra da mu je nastalo pravo na vanredne prekostojnice iako ih nije s tuženikom ugovorio. Prvostepeni sud je također upozoren da stranke ugovorom nisu predvidjele ni trajanje prekostojnica, ni visinu naknade za vanredne prekostojnice.

U nastavljenom postupku koji je proveo u skladu s čl.363, st.1 Zpp prvostepeni sud je na temelju pribavljenih obavijesti i izvedenih dokaza donio novu presudu P 55/66-29 od 28.XII 1967, kojom je usvojio dio tužbenog zahtjeva u iznosu n.din. 13.011,62 s odgovarajućim troškovima, a odbio je tužitelja s viškom zahtjeva u iznosu od n.din. 7.538,00 koji se odnosi na vanredne prekostojnice.

Svoju presudu zasnovao je prvostepeni sud na obračunu vremena koji je sam sastavio tako da je klauzulu o reversibilitetu primijenio u skladu s ugovorenim odredbama o vremenu ukrcaja i iskrcaja te dopuštenim stojnicama i prekostojnicama, ali tako da za osnovu računanja nije uzeo ugovorenu količinu (1.016 T) nego iskrcanu količinu (1.193.100 T), a da je početak vremena stojnica pri iskrcaju u Galacu odredio sa časom kad je brod predao pismo spremnosti; ovo stoga jer je ugovorom određen početak proteka vremena stojnica u 8 sati ujutro nakon predaje pisma spremnosti, a tužitelj ga je tuženiku (odnosno zapovjednik broda primaocu tereta) predao u 8 sati ujutro.

Prvostepeni sud je na osnovi izvedenih dokaza našao da se u luci Kosseir pa i drugim (egipatskim) UAR luka-ma ne računaju vanredne prekostojnice, osim ako su ugovorene, pa je stoga ponovo odbio tužitelja s dijelom zahtjeva za plaćanje naknade s toga naslova, dosudivši mu naknadu

samo u visini ugovorenog za prekostojnjice.

Usvojio je, naprotiv, prvostepeni sud tužiteljev zahtjev za plaćanje tečajne razlike nastale zbog porasta vrijednosti funte, motivirajući to pravom tužitelja da mu tuženik naknadi u dinarima onaj iznos kojim će tužitelj moći nabaviti iznos engleskih funti koji proizlazi iz obračuna vremena.

Protiv presude žale se obje stranke zbog povreda iz čl.342, stav 1, t.2 i 3 Zpp.

Tuženik ju pobija zbog pogrešnog utvrđenja da je vrijeme ukrcaja u Kosseiru iznosilo 19 dana, 00 sati, jer je ono prema obračunu vremena što ga prilaže žalbi iznosilo svega 17 dana, 00 sati i 44 minute, a osim toga zbog pogrešne primjene materijalnog prava, a zbog toga i pogrešnog činjeničnog utvrđenja u vezi s računanjem vremena u Galacu, jer prvostepeni sud nije priznao tuženiku ugovorenog vrijeme predaha u trajanju od jednog dana. Istiće da je sud pogrijeo i kad uzima da je tuženik još prije tužbe priznao tužitelju i platio mu prekostojnjice za 9 dana, 6 sati i 50 minuta, jer je tuženik to naprotiv učinio za 12 dana, 02 sata i 12 minuta.

Posebno tuženik pobija presudu u dijelu kojim je sud priznao tužitelju pravo na valorizaciju tečaja funte, ukazujući na domaće propise o obračunavanju razlika nastalih preračunavanjem deviznih tečajeva povodom mjera privredne reforme.

Predlaže da se pobijana presuda ukine ili preinaci u dijelu kojim mu je sud naredio isplatu iznosa od din. 13.011,62 spp.

Tužitelj u odgovoru na tuženikovu žalbu pobija njene navode i predlaže da ju viši sud odbije, a da uvaži žalbu tužiteljevu.

U svojoj žalbi tužitelj ustraje u zahtjevu da se klauzula o reversibilitetu stojnica primjeni onako kako to on čini, zbog čega bi trebalo uzeti da je brod već pri ukrcaju utrošio sve dopušteno vrijeme za ukrcaj i iskrcaj, pa je stoga već pri operaciji ukrcaja zapao u prekostojnjice, koje traju do završetka iskrcaja, osim dana provedenih u plovidbi. Iscrpivo obrazlaže teorijsko opravdanje svoga pravnog shvaćanja, prikazujući u žalbi (kao i u odgovoru na žalbu tuženikovu) stajališta iz strane pomorskopravne teorije kao i iz strane i domaće prakse sudova.

Izražava pravno shvaćanje da se u pogledu ocjene opravdanosti njegova zahtjeva za naknadu (neugovorenih) vanrednih prekostojnica imaju primijeniti odgovarajući propisi ZUIPB, a da kolizijsko pravilo iz čl.132, stav 3 ne može, ili može samo uvjetno doći do primjene na nazočni spor. No kad bi taj propis i imao biti primijenjen, sud ga nije mogao na temelju onih i onakvih isprava kojima raspolaže utvrditi da u luci Kosseir ne postoji običaj ili propis koji bi tužitelju dao pravo na ostvarenje istaknutog zahtjeva za naknadu vanrednih prekostojnica; ako je pak utvrdio da takav običaj ne postoji, bio je prvostepeni sud dužan da primijeni domaći propis bez obzira na to što se manipulacija vršila u stranoj luci. Prigovara takodjer da prvostepeni sud nije mogao sam izmijeniti količinsku osnovu (količinu tereta koju je trebalo ukrcati i iskrccati) obračuna vremena, jer su ju stranke bez primjedbe u toku parnice označile sa 1.016 T, kako je utvrđena u luci ukrcaja, pa je u tom pogledu sud išao preko zahtjeva stranaka.

Predlaže da Viši sud pobijanu presudu u dijelu u kome je tužitelj odbijen sa zahtjevom preinači ili ukine.

Tuženikovu žalbu je drugostepeni sud u cijelosti uvažio iz ovih razloga:

Da bi dokazao da je prvostepeni sud pogriješio kad je računao vrijeme u luci ukrcaja, tuženik je u žalbi priložio kao dokaznu ispravu obračun vremena (vremensku tablicu) iz kojeg bi proizlazilo da je brod u luci Kosseir doista upotrijebio 17 dana i 15 sati, a ako je to tačno, onda je obračun na kome prvostepeni sud temelji svoju presudu pogrešan. Ovaj Viši sud ističe da tužitelj u odgovoru na tuženikovu žalbu ne poriče istinitost i autentičnost te tablice, nego se ograničava na tvrdnju da ju tuženik pogrešno primjenjuje. Prema tome radi se o dokaznoj ispravi koju svakako treba uzeti u obzir pri sastavljanju obračuna vremena, a budući da medju strankama postoji spor o podacima koje iz nje treba u tu svrhu uzeti, potrebno je da se to medju strankama kontradiktorno raspravi.

Potrebno je takodjer da se kontradiktorno raspravi i tvrdnja tuženikova da je prije tužbe priznao i platio tužitelju naknadu za 12 dana, 02 sati i 12 minuta (što tužitelj u odgovoru na žalbu ne poriče!) a sud je s istog naslova odbio samo 9 dana, 6 sati i 50 minuta. Očigledno je ova razlika od odlučne važnosti za pravilan obračun stojnica, pa ju treba na nesumljivi način utvrditi.

Osnovano se žali tuženik i protiv obračuna koji je prvostepeni sud izvršio o vremenu iskrcaja u luci Galac.

Prema t.6 Charter Party od 10.X 1964. vrijeme za iskrcaj teče od 8 sati ujutro nakon što je brod dao obavijest ("is reported") da je u svakom pogledu spremjan i da mu je dopušten slobodan saobraćaj ("in free pratique") bez obzira da li je u luci ili ne, s tim da brod može dati obavijest samo za vrijeme uredovnih sati, a da je - ako to krcatelj uredi (zahtijeva) - zapovjednik dužan dopustiti da se radi i prije nego što vrijeme počne teći, no da se tako upotrijebljeno vrijeme ne računa (u stojnice).

Ovako jasno ugovoren rok početka toka vremena stojnica nedvosmisleno pokazuje na to da su ugovorne stranke računale s vremenom predaha što nastaje od časa predaje pisma spremnosti do početka toka stojnica, tj. do prvi slijedećih 8 sati ujutro, i s pravom primaoca (naručioca) da tako ugovoreno vrijeme predaha koristi za ubrzanje iskrcaja. To pravo ne može biti uskraćeno naručiocu odnosno primaocu na način kojim se vrijeme predaha naprsto briše, a upravo to bi se dogodilo kad bi se usvojilo tumačenje prvostepenog suda, jer bi u slučaju ako brod preda obavijest o spremnosti u isti čas kad bi inače počele teći stojnice da je obavijest bila predana unutar uredovnih sati ili prije toga časa - početak toka stojnica pao u isti čas kad i predaja obavijesti o spremnosti. Zbog toga se i u ovom slučaju, a u skladu s ugovornom odredbom kojom su to stranke uredile, ima uzeti da se početak stojnica za iskrcaj u Galacu ima računati od 8 sati ujutro onoga radnog dana koji u smislu ugovora slijedi nakon dana kad je brod predao obavijest o spremnosti, uz pretpostavku da je to učinio za vrijeme uredovnih sati ("official hours").

Prema navedenom ima se obračun vremena što ga je sastavio prvostepeni sud, i na kom je zasnovao svoju presudu, u tom smislu ispraviti.

Isto se tako osnovano žali tuženik protiv odluke suda kojom je tužitelju priznao pravo na valorizaciju tužbenog zahtjeva s obzirom na promjenu kursa funte. I bez obzira na propise tehničke prirode o načinu preračunavanja kursnih razlika na koje se tuženik poziva, стоји činjenica da je tužitelj istaknuo svoj tužbeni zahtjev u dinarima a ne u funtama. Prema tome tužitelj je sam izabrao dinar kao valutu obračuna izmedju stranaka, pa taj izbor ne može promijeniti na štetu tuženikovu zbog uzroka koji su nastali nakon pokretanja parnice i van tuženikove mogućnosti utjecaja. Prvostepeni sud - premda ne izričito - smatra da je tužitelj oštećen promjenom tečaja i da mu je za to odgovoran tuženik, jer je njegova prvobitna obveza bila stipulirana u funtama. U tome prvostepeni sud pravno griješi. Ukoliko je tužitelj, s obzirom na činjenicu da je ugovorena

obaveza glasila na funte, namjeravao ostvariti svoj pravni interes u toj valuti ili u relaciji vrijednosti te valute prema dinaru, on je to prilikom isticanja zahtjeva (podnošenja tužbe) mogao učiniti jer mu zakon nije branio da svoje tužbeno traženje istakne u funtama plativim u dinarima po tečaju na dan isplate. On se tom mogućnosti nije koristio nego se opredijelio za dinar, pa mu stoga isplatom u dinarima nije nastala šteta. Ako mu je šteta nastala zbog promjene funte, takvu mu štetu nije prouzročio tuženik jer on nije prouzročio ni promjenu kursa.

Iz svih gore navedenih razloga prvostepeni sud će biti dužan da u nastavku postupka sastavi novi obračun utrošenog vremena, pri čemu ovaj Viši sud smatra da se prvostepeni sud može u tu svrhu poslužiti vještakom, jer sastavljanje takvih obračuna zahtijeva posebnu stručnost koju sud nije dužan imati. Pri tom će prvostepeni sud - nakon što objasni i utvrdi činjenice koje u dosadanjem postupku nisu bile raspravljene (vrijeme ukrcaja u Kosseiru i vrijeme koje je prije tužbe tuženik priznao i platio) - uzeti u obzir i vrijeme predaha u Galcu na koje tuženik ima pravo, a sam obračun izvršiti na bazi prvobitnog tužbenog zahtjeva, tj. bez povišenja nastalog zbog tečajne razlike.

Tužiteljevu žalbu je drugostepeni sud djelomično uvažio iz slijedećih razloga:

Osnovano se tužitelj žali na pogrešku što ju je sud počinio kad je za bazu obračuna uzeo količinu tereta različitu od one o kojoj su stranke raspravljale i u pogledu koje među njima nije bilo spora. Prelazeći preko te činjenice sud je u stvari izvršio povредu čl.2 Zpp, a pored toga i bitnu povredu iz čl.343, stav 2, t.ll, jer su činjenice na kojima je zasnovao presudu u protuslovju s onima što proizlaze iz isprava i iskaza stranaka.

Neosnovani su naprotiv ostali navodi i stajališta tužiteljeve žalbe.

Prvostepeni sud nije pogriješio kad je na temelju pismenih obavijesti koje je pribavio (Kosseir phosphate company, Cairo; Pomorska komora zone Sueskog kanala; Savezni sekretarijat za pravosudje - izvještaj Ambasade SFRJ u Kairu) stekao uvjerenje da u luci Kosseir ne postoji običaj da se računaju vanredne prekostojnice ako nisu ugovorene, i kad na temelju toga, kao i činjenice da ih stranke nisu ugovorile, odbio da tužitelju prizna pravo da ih od tuženika traži. Tužitelj se tim neosnovanije žali što on sam nije ničim bio spriječen da sam pribavlja i dobavi dokaze o protivnom, premda je na njemu ležao teret dokaza da mu je i po običajima u Kosseiru tužbeni zahtjev osnovan.

Neosnovano se žali tužitelj i protiv primjene čl. 132, stav 3 ZUIPB na ovaj spor, jer primjenjivost toga zakonskog propisa proizlazi iz činjenica koje su u ovom sporu nesumnjivo utvrđene i to: a) da stranke nisu ugovorile vanredne prekostojnice pa niti trajanje prekostojnica, i b) da je vrijeme koje bi se imalo računati u vanredne prekostojnice nastalo produženim boravkom broda u Kosseiru. Nije pak tačan navod žalbe da je to vrijeme nastalo i u Galcu, jer je naprotiv u Galcu vrijeme koje bi se imalo računati u vanredne prekostojnice skraćeno uštedom vremena stojnica.

No sve kad bi se na spor imale primijeniti odredbe ZUIPB, tužitelj - bar prema sadanjem stanju spisa - ne bi mogao uspjeti sa svojim zahtjevom, jer nije utvrđeno da su se ostvarili zakonom predviđeni uvjeti. Pravilnom interpretacijom čl. 52 i čl. 47, stav 4,5 i 6 ZUIPB mora se doći do zaključka da zakon priznaje brodaru pravo za vanredne prekostojnice, i ako ih nije ugovorio prilikom zaključenja ugovora, samo onda kad je zadržavanje broda preko ugovorenog vremena prekostojnica bilo potrebno da bi se spriječila veća šteta za naručitelja (krcatelja); očigledno je nai-me da bi naručitelju nastala veća šteta kad bi brod isplvio a da ostavi i ne ukrca teret koji mu je već bio postavljen uz bok. Ako se stoga brod zadržao preko vremena prekostojnica samo da bi izvršio ukrcaj i toga tereta, osnovano bi mogao tražiti da mu se tako utrošeno vrijeme prizna kao vanredne prekostojnice. S postavljanjem tereta pod brod, kao konkludentnim činom koji izaziva pravnu posljedicu nastajanja prava o kome je riječ, zakon izravnava još slučaj kad je naručitelj na jasan način pokazao namjeru da postavi teret pod brod. Time je u stvari dopušteno da se mjere koje su poduzete i radnje koje su izvršene radi neodložnog postavljanja tereta pod brod, tj. bez suvišnog gubitka vremena kao npr. kad se teret doprema iz skladišta i krca neposredno u brod bez prethodnog postavljanja uz bok broda (jer se samo tako može na jasan način pokazati namjera da se ukrcaj stvarno izvrši), smatraju praktično kao ravne situaciji kad je teret već dopremljen pod brod.

Iz dosadašnjih parničnih rezultata ne proizlazi niti da je brod ostao u luci (preko vremena prekostojnica) zbog toga što je teret bio stavljen pod brod ili uz bok broda, niti zbog toga što bi krcatelj na jasan način ispoljio namjeru da to bez odlaganja učini. Naprotiv se iz utrošenog vremena i količine tereta koji je trebalo ukrcati mora zaključiti da ni jedan od spomenutih uvjeta nije bio ostvaren i da je brod čekao zbog razloga koji nisu poznati, ali koji nisu bili upravljeni otklanjanju štete koja bi nastala os-tavljanjem ugovorenog tereta pripremljenog za ukrcaj.

Što se tiče žalbenih navoda o pogrešnoj primjeni klauzule reversibiliteta, iz teorijskih postavki kojima se tužitelj služi proizlazi da je način koji je primijenio ovaj sud poznat jedan od načina primjene te klauzule. Koji će se način primijeniti ovisi svaki put o volji stranaka koje su zaključile ugovor, a u slučaju spora o pravoj volji stranaka, rješenje treba tražiti u povezanosti klauzule o reversibilitetu s ostalim odredbama ugovora. U ovom spornom slučaju stranke su ugovorile posebno vrijeme stojnica za iskrcaj i ukrcaj i predvidjeli vrijeme predaha za obje operacije. Te ugovorne odredbe nisu izmijenjene klauzulom o reversibilnosti, pa se stoga ta klauzula u smislu ugovora može pravilno primijeniti samo tako da se dopušteno vrijeme obračuna prema odnosnim odredbama ugovora, a zatim da se ušteda postignuta kod jedne operacije obračuna s prekoračenjem vremena kod druge.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 17.XII 1968.

Vijeće: dr Dušan Arneri, Branko Grbić, dr Vigor Urbanić

Prijevoz željeznicom - Ako u jednom prijevozu učestvuje više željezničko transportnih poduzeća imaoču prava, u smislu propisa Zakona o prijevozu na željeznicama, za naknadu šteće odgovara željezničko transportno poduzeće koje je primilo robu na prijevoz, ili ono kojemu pripada uputna stanica, ako je ta stanica izdala primaocu tovarni list - Treće ŽTP koje je robu prevozilo odgovara onom ŽTP-u koje je nadoknadio štetu, ako se šteta dogodila na njegovom dijelu puta

Pošiljalac je predao na prijevoz ŽTP-u Beograd dva paketa gumenih niti. Primalac je tvornica čarapa. Pošiljku je prevozilo i ŽTP koje nije robu ni primilo ni predalo. Budući da je roba bila osigurana od strane pošiljaoca, osiguratelj je nadoknadio štetu i tuži ŽTP kojeg robu nije preuzeo ni predalo. Tužitelj navodi da je tuženik na svojoj stanici utvrdio da jedan od paketa nedostaje o čemu je sastavio i pismeni zapisnik. Nestankom dijela pošiljke tužitelj je osiguranik poduzeće "Niva" pretrpjelo je štetu u visini tužbenog zahtjeva. Pošiljka je bila osigurana kod tužitelja, a tužitelj je s naslova osiguranja ovu nastalu štetu nadoknadio svome osiguraniku. Isplatom štete na tužitelja su prešla sva prava njegovog osiguranika koja je isti imao iz ugovora o prijevozu sklopljenog sa ŽTP-om Beograd. Iz ugovora o prijevozu postoji i tuženikova obaveza, jer se radilo o direktnom prijevozu u kojemu je učestvovao i tuže-